

Richelle Mead

POKREVNÍ
POUTA

ZLATÁ LILIE

POKREVNÍ POUTA 2

ZLATÁ LILIE

POKREVNÍ POUTA 2

ZLATÁ LILIE

RICHELLE MEAD

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2012 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2012, 2024

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab v Praze roku 2024

Z anglického originálu *Bloodlines: The Golden Lily* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0922-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Mému krásnému synovi, který se narodil v den,
kdy jsem dopsala tuto knihu.*

VĚTŠINĚ LIDÍ BY PŘIPADALO DĚSIVÉ, kdyby je někdo uprostřed bouřlivé noci zavedl do podzemního bunkru. Mně ne.

Věci, které si dokážu vysvětlit a definovat, mě neděsí. Proto jsem si během sestupu hlouběji a hlouběji pod úroveň ulice v duchu shrnovala fakta. Bunkr je pozůstatkem studené války a vybudovali ho jako úkryt v dobách, kdy se lidé na každém rohu obávali atomových útoků. V budově nad bunkrem se nachází optika. To není vůbec strašidelné. A ta bouřka? Prostě jen přírodní jev, při němž se střetávají atmosférické fronty. A pokud se bojíte úrazu při bouřce, nejchytřejší je schovat se právě do podzemí.

Takže ne. Tahle zlověstná cesta mě ani v nejmenším neděsila. Všechno stálo na rozumných faktech a logice. S tím se dovedu vypořádat. Ale s tím ostatním ve své práci mám problém.

A možná právě proto mě výlet za bouřky do podzemí nerozhodí. Když většinu dní trávíte mezi vampýry a polovičními vampýry, vozíte je za přísunem krve a tajíte jejich existenci před zbytkem světa... dodá vám to unikátní pohled na život. Byla jsem svědkem krvavých bitev vampýrů a viděla jsem magické souboje, které popíraly veškeré fyzikální zákony. Můj život je neustálý zápas o to, abych udržela na uzdě svůj strach z nevysvětleného a zoufale hledala způsob, jak je vysvětlit.

„Dívej se pod nohy,“ pověděl mi můj průvodce, když jsme sešli po betonovém schodišti o další patro níž. Všechno tu bylo

z betonu – stěny, podlaha i strop. Šedý drsný povrch pohlcoval fosforeskující světlo, kterým jsme si svítili na cestu. Působilo to bezútešně, chladně a strašidelně. Průvodce zřejmě uhodl moje myšlenky. „Od doby, co byl bunkr postaven, jsme udělali pár úprav a rozšířili ho. Uvidíš, až se dostaneme do hlavní části.“

Jistě. Schody nás zavedly do chodby s řadou zavřených dveří po obou stranách. Pořád nás obklopoval beton, ale dveře byly moderní, s elektronickými zámky, na nichž svítilo buď červené, nebo zelené světýlko. Průvodce mě zavedl k druhým dveřím vpravo, u nichž svítilo zelené světýlko. Ocitli jsme se v dokonale normální místnosti, která vypadala jako odpočívárna u kanceláře. Podlahu pokrýval zelený koberec, jako by se tu někdo snažil navodit iluzi trávy. Hnědé stěny dodávaly celé místnosti hřejivý nádech. U protější stěny stál gauč, dvě křesla a stolek pokrytý časopisy. Nejlepší ze všeho byla kuchyňská linka s dřezem a kávovarem.

„Zařid' se jako doma,“ řekl průvodce. Odhadovala jsem, že je asi stejně starý jako já – osmnáct. Ale díky svým pokusům nechat si narůst vousy působil mlaději. „Za chvíli pro tebe přijdou.“

Nespouštěla jsem oči z kávovaru. „Můžu si udělat kafe?“

„Jasně,“ odpověděl. „Cokoli chceš.“

Odešel a já se prakticky rozběhla k lince. Káva byla namletá a vypadala, že je tu nejspíš taky od studené války. Ale to nevádí, pokud je v ní kofein. Měla jsem za sebou dlouhý let z Kalifornie, a i když jsem měla pár hodin na odpočinek, pořád jsem byla ospalá a pálily mě oči z únavy. Zapnula jsem kávovar a začala přecházet po místnosti. Časopisy byly rozházené, tak jsem je pečlivě srovnala. Nesnáším nepořádek.

Sedla jsem si na gauč a čekala, až se uvaří káva. Uvažovala jsem, co se asi na téhle schůzce dozvím. Většinu odpoledne jsem strávila tady ve Virginii a podávala hlášení o svém současném

přidělení nadřazeným alchymistům. Žila jsem v Palm Springs, kde jsem se vydávala za studentku v internátní škole, abych dohlížela na Jill Mastranovou-Dragomirovou, vampýrskou princeznu, která je nucena se ukrývat. Udržet ji naživu znamená uchránit její lid před propuknutím občanské války. Ta by rozhodně přilákala pozornost lidí ke světu, který se ukrývá pod povrchem jejich normálního života. Je to zásadní poslání alchymistů, takže mě nepřekvapovalo, že ode mě chtějí vědět, jaká je aktuální situace. Překvapovalo mě ale, že to nemůžou vyřídit jen po telefonu. Nedokázala jsem přijít na jiný důvod, proč mě sem vlastně přivedli.

Kávovar dovařil. Nastavila jsem ho jen na tři šálky, což mi snad bude na průběh večera stačit. Když jsem si nalévala první porci do polystyrenového kelímku, zrovna se otevřely dveře a v nich se objevil muž. Lekla jsem se, až jsem málem kávu upustila.

„Dobrý den, pane Darnelle,“ pozdravila jsem a postavila konvici zpátky. Třáslý se mi ruce. „Rá... ráda vás zase vidím.“

„Já tebe taky, Sydney,“ prohlásil a přinutil se ke strnulému úsměvu. „Tys ale vyrostla.“

„Děkuju, pane,“ řekla jsem a nebyla si jistá, jestli to mínil jako kompliment.

Tom Darnell byl ve věku mého otce a hnědé vlasy mu prokvétaly stříbrem. Od doby, kdy jsem ho viděla naposled, mu přibýly vrásky. V modrých očích měl nervózní pohled, který pro něj nebyl příliš obvyklý. Tom Darnell patřil mezi alchymisty k vysoce postaveným nadřazeným a své pozice dosáhl díky rázným činům a přísné pracovní morálce. Když jsem byla mladší, připadal mi ohromný, sebejistý a obdivovala jsem ho. Teď ale vypadal, že se mě bojí, což mi nedávalo žádný smysl. Vždyť to já způsobilá, že alchymisté zatkli a uvěznilili jeho syna.

„Cením si toho, že jsi podnikla tak dlouhou cestu až sem,“ dodal po chvíli trapného mlčení. „Vím, že je náročné jet sem jenom na víkend.“

„To není vůbec problém, pane,“ ujistila jsem ho a doufala, že to vyznělo přesvědčivě. „Ráda vám pomůžu... s čímkoli potřebujete.“ Pořád jsem uvažovala, o co asi jde.

Několik vteřin si mě prohlížel, načež stroze přikývl. „Jsi velmi obětavá,“ prohlásil. „Stejně jako tvůj otec.“

Nic jsem na to neřekla. Věděla jsem, že tohle už opravdu mínil jako kompliment, ale nelíbilo se mi to.

Tom si odkašlal. „Tak tedy dobrá. Ať už to máme za sebou. Opravdu tě nechci obtěžovat víc, než je třeba.“

Opět jsem u něj zaznamenala podivnou nervozitu. Proč by měl být tak ohleduplný k mým pocitům? Po tom, co jsem provedla jeho synu Keithovi, bych čekala, že bude zuřit nebo mě obviňovat. Tom otevřel dveře a pokynul mi, abych šla.

„Můžu si s sebou vzít kafe, pane?“

„Samozřejmě.“

Vyšli jsme zase zpátky do betonové chodby s dalšími zavřenými dveřmi. Sevřela jsem v ruce kelímek, jako bych se držela záchranného kruhu. Měla jsem větší strach, než když jsem sem přišla. Tom se zastavil opodál u jedné dveří s červeným světýlkem. Než je otevřel, zaváhal.

„Chci ti říct... že to, cos udělala, bylo velice statečné,“ řekl, aniž mi pohlédl do očí. „Vím, že ty a Keith jste byli – jste – kamarádi a že pro tebe muselo být těžké předat ho spravedlnosti. To jen dokazuje, jak moc jsi oddaná své práci, což někdy není jednoduché, když se do toho pletou osobní city.“

Keith a já jsme nebyli kamarádi ani teď, ani nikdy dřív, ale Tomův omyl byl pochopitelný. Jedno léto bydlel Keith s mou rodinou a po čase jsme spolu pracovali v Palm Springs. Předat ho

spravedlnosti za jeho zločiny pro mě nebylo vůbec těžké. Vlastně jsem si to užívala. Když jsem ale viděla Tomův výraz, bylo mi jasné, že mu nic z toho říct nemůžu.

Polkla jsem. „Ano. Naše práce je důležitá, pane.“

Obdařil mě smutným úsměvem. „Ano, to jistě je.“

Na dveřích byl bezpečnostní elektronický zámek. Tom vyfukal asi deset čísel a zámek souhlasně cvakl. Otevřel dveře a já ho následovala dovnitř. Ve strohé místnosti panovalo přitmní. Stáli tam tři lidé, takže jsem nevěnovala pozornost ničemu dalšímu. Hned jsem si uvědomila, že jsou to alchymisté. Nikdo jiný by tu neměl co dělat. A samozřejmě vykazovali znaky, podle kterých bych je poznala i na frekventované ulici. Měli na sobě usedlé oblečení neurčitých barev. Každému na levé tváři zářila vyteťovaná zlatá lilie. To patřilo k jednotnému vzhledu, který nás spojuje. Jsme tajná armáda, číhající ve stínu našich druhů, lidí.

Ti tři drželi v ruce desky s papíry a zírali na zeď. Vtom mi došlo, co je účelem téhle místnosti. Ve stěně se nacházelo jednosměrné prosklené okno do vedlejší místnosti, mnohem více osvětlené.

A v ní stál Keith Darnell.

Tiskl se ke sklu oddělujícímu oba prostory a tloukl do něj. Srdce se mi rozbušilo a zděšeně jsem couvla. Byla jsem si jistá, že jde po mně. Po chvílce jsem si ale uvědomila, že mě nemůže vidět. Trochu jsem se uklidnila... ale jen trochu. Sklo bylo z druhé strany neprůhledným zrcadlem. Keith s rukama přitisknutýma ke sklu těkal zběsilým pohledem po tvářích, které neviděl, ale věděl, že tam jsou.

„Prosím, prosím,“ vykřikl. „Pusťte mě. Prosím, pusťte mě ven.“

Vypadal o něco zanedbaněji, než když jsem ho viděla naposled. Vlasy měl rozčuchané a za poslední měsíc mu je rozhodně nikdo nestříhal. Na sobě měl prostou šedou kombinézu, jakou mívají vězni nebo chovanci v psychiatrických léčebnách.

Betonová chodba ten dojem ještě podtrhávala. Nejnápadnější byl zoufalý a zděšený pohled jeho očí – nebo spíš oka. O jedno přišel při útoku vampýrů, který jsem potají zosnovala. Nikdo z alchymistů o tom nevěděl, stejně jako nikdo nevěděl, že Keith kdysi znásilnil mou starší sestru Carly. Pochybuju, že by mě Tom Darnell pochválil za moji „oddanost“, kdyby věděl, jak jsem se tajně pomstila. Když jsem viděla, jak na tom Keith teď je, bylo mi ho trochu líto. A ještě víc jsem litovala Toma. Jeho výraz byl plný hluboké bolesti. Ale nijak jsem si nevyčítala, co jsem Keithovi provedla. Ani to, že jsem ho uvrhla do vězení, ani že jsem ho připravila o oko. Keith Darnell byl prostě špatný člověk.

„Jistě poznáváte Keitha Darnella,“ řekla jedna alchymistka s deskami. Šedé vlasy měla pečlivě stažené do drdolu.

„Ano, madam,“ odpověděla jsem.

Od další reakce mě uchránilo Keithovo zuřivé bušení na sklo. „Prosím! Myslím to vážně! Udělám, co budete chtít. Řeknu vám cokoli. Budu věřit čemukoli. Jen mě tam prosím neposílejte zpátky!“

Tom i já jsme sebou trhli, ale ostatní alchymisté ho pozorovali s klinickou odtažitostí a dělali si poznámky do desek. Žena s drdolem se po mně ohlédla, jako by nedošlo k žádnému přerušení. „Mladý pan Darnell strávil nějaký čas v jednom z našich nápravných center. Bohužel to bylo nutné. Jeho obchodování s nelegálním zbožím bylo jistě špatné, ale jeho kolaborace s vampýry se nedá odpustit. Přestože tvrdí, že k nim neměl žádné vazby... nikdy nemůžeme mít jistotu. I pokud mluví pravdu, vždycky existuje možnost, že by se jeho přestupek mohl vyvinout v něco víc – nejen ve spolupráci s Moroji, ale i se Strigoji. Tím, co jsme udělali, jsme mu zabránili v dalším uklouznutí.“

„Opravdu je to pro jeho dobro,“ vložil se do toho další alchymista s deskami. „Prokazujeme mu laskavost.“

Zaplavila mě hrůza. Posláním alchymistů je utajit existenci vampýrů před lidmi. Věříme, že vampýři jsou nepřirozená stvoření, která by neměla mít nic společného s lidmi, jako jsme my. Hlavně nás znepokojují Strigojové – zlí vampýři zabijáci, kteří si dokážou podrobit lidi, aby jim sloužili výměnou za příslib nesmrtelnosti. I na mírumilovné Moroje a jejich pololidské druhy dhampýry pohlížíme podezíravě. S dvěma posledně jmenovanými skupinami hodně pracujeme, a přestože jsme vedeni k tomu, abychom jimi opovrhovali, někdy se stane, že se některý alchymista nejen sblíží s Morojem nebo dhampýrem, ale začne je mít doopravdy rád.

Šílené na tom bylo, že Keith – ačkoli se dopustil zločinu prodeje vampýří krve – patřil k těm posledním, koho bych považovala za přítele vampýrů. Několikrát mi dal jasně najevo, jak je nesnáší. Pokud si někdo zaslouží být nařčen z nějakých vazeb vůči vampýrům...

... jsem to já.

Poslední alchymista se zrcadlovými slunečními brýlemi umně zavěšenými za límec se pustil do kázání. „Vy, slečno Sageová, jste pozoruhodným příkladem toho, jak s *nimi* člověk může pracovat, a přitom si zachovat objektivitu. Vaše oddanost práci našim nadřízeným neunikla.“

„Děkuju vám, pane,“ řekla jsem nervózně a uvažovala, kolikrát ještě dneska večer uslyším slovo „oddanost“. To se hodně lišilo od situace před několika měsíci, kdy jsem se dostala do maléru kvůli tomu, že jsem pomáhala dhampýrce uprchnout z vězení. Později se ukázalo, že byla nevinná, a moji účast v jejím útěku připsali „ambicím na vylepšení kariéry“.

„A vzhledem k vaší zkušenosti s panem Darnellem,“ pokračoval ten se slunečními brýlemi, „se domníváme, že budete vynikající osobou, která může učinit prohlášení.“

Upřela jsem pozornost zase na Keitha. Celou dobu téměř bez přestání bušil do skla a křičel. Ostatním se dařilo ho ignorovat, a tak jsem se o to také pokoušela.

„Prohlášení o čem, pane?“

„Zvažujeme, zda ho vrátit do nápravného centra, nebo ne,“ objasnila alchymistka s šedým drdolem. „Udělal tam ohromný pokrok, ale máme dojem, že nejbezpečnější by bylo zajistit, aby se v něm jednou provždy vykořenila veškerá náklonnost k vampýrům.“

Pokud je Keithovo současné chování „ohromným pokrokem“, nedovedla jsem si představit, jak by asi vypadal chabý pokrok.

Ten se slunečními brýlemi si připravil propisku. „Slečno Sageová, na základě toho, čeho jste byla svědkem v Palm Springs, jaký je váš názor na postoj pana Darnella vůči vampýrům? Má k nim natolik silnou vazbu, aby opravňovala další opatření?“ Ta další opatření pravděpodobně znamenala, že ho pošlou zpátky do nápravného centra.

Keith dál bušil do skla a všechny oči v místnosti se upíraly na mě. Alchymisté se tvářili zamyšleně a zvědavě. Tom Darnell se viditelně potil a sledoval mě s obavami a úzkostí. To bylo pochopitelné. Osud jeho syna ležel v mých rukou.

Dívala jsem se na Keitha a svářily se ve mně emoce. Nejenže ho nemám ráda – nenávidím ho. A to o mnoha lidech říct nemůžu. Nemůžu mu zapomenout, co provedl Carly. A stejně tak mám ještě čerstvé vzpomínky na to, co dělal mně a ostatním v Palm Springs. Ve snaze utajit svoje nekalé obchody s krví mě pomlouval. Taky se hrozně choval k vampýrům a dhampýrům, na něž jsme měli dohlížet. Vyvolávalo to ve mně otázku, kdo je tou opravdovou stvůrou.

Nevěděla jsem přesně, co se v nápravných centrech děje. Ale soudě podle Keithovy reakce, je to tam asi dost zlé. Jedna moje část

by hrozně ráda řekla alchymistům, aby ho tam poslali zpátky na celé roky, aby už nikdy nespatriil denní světlo. Jeho zločiny si zasloužily ohromný trest. Ale nebyla jsem si jistá, že až takový trest.

„Myslím... Myslím, že Keith Darnell je zkažený,“ vypravila jsem ze sebe nakonec. „Je sobecký a nemorální. Nestará se o nikoho a ubližuje lidem. Lže, podvádí a krade, jak se mu zachce.“ Zaváhala jsem, než jsem pokračovala dál. „Ale... nemyslím si, že je slepý k tomu, co jsou vampýři zač. Nemyslím, že se s nimi příliš sblížil nebo že by hrozilo, že by jim v budoucnu projevoval nějaké city. Ale ani si nemyslím, že by byl v dohledné době schopen vykonávat práci alchymisty. Jestli ho zavřete, nebo ho podmíněčně propustíte, to je na vás. Ale to, co udělal, jen dokazuje, že nebere naše posláná vážně. Ze sobeckých důvodů – ne proto, že by měl nějaké nepřirozené vazby k vampýrům. Abych tak řekla... Je to špatný člověk.“

Nastalo ticho a jediným zvukem bylo škrábání propisek, jak si alchymisté dělali spěšné poznámky. Odvážila jsem se pohlédnout na Toma a bála se, co uvidím poté, co jsem tak očernila jeho syna. Ohromilo mě, že Tom vypadal, jako že se mu ulevilo. Vděčně. Vlastně se zdálo, že je mu do pláče. Zachytil můj pohled a neslyšně mi sdělil: *Děkuju*. Úžasné. Právě jsem prohlásila Keitha za hrozného člověka v každém možném ohledu. Ale jeho otcí na ničem z toho nezáleželo, pokud jsem ho neobvinila z toho, že se dal do party s vampýry. Mohla bych Keitha nazvat vrahem a jeho otec by mi nejspíš pořád byl vděčný, hlavně když neřeknu, že je jedna ruka s nepřáteli.

Znervóznóvalo mě to a přivádělo k úvahám, kdo jsou vlastně ty skutečné stvůry. Parta, kterou jsem zanechala v Palm Springs, byla stokrát morálnější než Keith.

„Děkujeme vám, slečno Sageová,“ prohlásila alchymistka s šedým drdolem. „Byla jste nám nesmírně užitečná a vaše

názory vezmeme v úvahu, až budeme dělat konečné rozhodnutí. Teď můžete jít. V chodbě na vás už čeká Zeke, aby vás vyprovodil ven.“

Bylo to náhlé propuštění, ale pro alchymisty typické. Zdvořile jsem jim kývla na rozloučenou, a než jsem otevřela dveře, naposled jsem pohlédla na Keitha. Jakmile jsem za sebou zavřela, v chodbě se rozhostilo milosrdné ticho. Keitha už jsem neslyšela.

Jak se ukázalo, Zeke byl ten alchymista, který mě sem přivedl. „Vyřízeno?“ zeptal se.

„Vypadá to tak,“ odpověděla jsem, stále ještě ohromená z toho, co se tam odehrálo. Teď už jsem věděla, že pro alchymisty bylo jen záminkou, abych jim podala hlášení o situaci v Palm Springs. Když už sem přijdu, tak proč se nesetkat osobně? O nic jiného nešlo. Už jsem věděla, že skutečným účelem mojí cesty přes celou zemi bylo, abych viděla Keitha.

Jak jsme kráčeli chodbou, mou pozornost upoutalo něco, čeho jsem si předtím nevšimla. Na jedněch dveřích bylo mnohem víc zabezpečovacích zařízení než na těch ostatních. Spolu se světýlky a tlačítka se tam nacházela i čtečka na kartu a zámek, který se dal odemknout jen zvenčí. Nic speciálního, ale zjevně ta zařízení měla někoho udržet uvnitř.

Zastavila jsem se a chvilku si dveře prohlížela. Pak jsem vykročila dál a radši jsem nic neříkala. Dobří alchymisté se nevyptávají.

Zeke zachytil můj pohled a zastavil se. Podíval se na mě, pak na dveře a pak zase na mě. „Chceš... Chceš se podívat, co je uvnitř?“ Rychle střelil pohledem ke dveřím, z nichž jsem před chvílí vyšla. Zeke byl nízko postavený alchymista a zjevně se obával, že se může dostat do maléru. Zároveň byl ale nadšený z tajemství, která ukrývá a nemůže se o ně s nikým podělit, ačkoli po tom dychtěl. Já byla bezpečnou volbou.

„To asi záleží na tom, co je uvnitř,“ řekla jsem.

„Je to důvod toho, co děláme,“ pravil záhadně. „Podívej se a pochopíš, proč jsou naše cíle tak důležité.“

Rozhodl se to risknout. Projel kartu čtečkou a vyfukal další dlouhý kód. Na dveřích se rozsvítilo zelené světýlko a Zeke otevřel ještě další zámek. Napůl jsem očekávala další potmělou místnost, ale uvnitř panovalo tak jasné osvětlení, až mě z toho rozbolely oči. Musela jsem si je zastínit.

„Je to druh světelné terapie,“ objasnil omluvně Zeke. „Víš, že lidé, kteří žijí v oblastech, kde je neustále zataženo, používají sluneční lampy? Stejný typ paprsků. Doufáme, že takové jako on to přiměje být o něco lidšější – nebo je to aspoň odradí od toho, aby se považovali za Strigoje.“

Zpočátku jsem byla natolik ohromená, že mi nedocházelo, co tím míní. Potom jsem na druhé straně prázdné místnosti zaznamenala zamřížovanou celu. Vchod tvořily velké kovové mříže, které uzamykala další čtečka karet a tlačítka. Když jsem spatřila muže uvnitř, zdálo se mi to přehnané. Byl starší než já – kdybych měla hádat, řekla bych asi kolem pětadvaceti. Byl vychrtlý, rozčuchaný a měl zmačkané oblečení, takže ve srovnání s ním působil Keith upraveně. Krčil se v rohu a rukama si chránil oči proti jasnému světlu. Na rukou i na nohou měl pouta a zjevně se nikam nechystal. Když jsme přišli, odvážil se na nás podívat, a odkryl tak něco víc ze svého obličejce.

Zamrazilo mě. Byl to člověk, ale výraz měl stejně chladný a zlý jako Strigojové. Jeho šedé oči působily jako oči šelmy. Bez emocí, jako oči vraha, který necítí žádný soucit.

„Přivedls mi večeři?“ zeptal se skřípavým hlasem, který snad musel hrát. „Hezká mladá holka. Je trochu hubenější, než mám rád, ale její krev bude určitě šťavnatá.“

„Liame,“ okřikl ho Zeke znaveně a trpělivě. „Víš, kde máš večeři.“ Ukázal na ták s nedotknutým jídlem v cele, který vypadal,

že tam už nějakou dobu leží. Kuřecí kousky, hrášek a sladké sušenky. „Skoro nikdy nic nejí,“ vysvětlil mi Zeke. „Proto je tak vyhublý. Trvá na tom, že chce krev.“

„Co... co je zač?“ zeptala jsem se a nedokázala odtrhnout od Liama zrak. Samozřejmě to byla hloupá otázka. Liam byl zjevně člověk, ale... něco na něm působilo jinak.

„Zkažená duše, která touží stát se Strigojem,“ řekl Zeke. „Našli ho strážci, když sloužil těm stvůrám, a dopravili ho sem. Snažili jsme se mu pomoci, ale moc se to nedaří. Pořád jen vykládá, jak jsou Strigojové skvělí a jak se k nim jednou vrátí a my budeme pykat. Zatím předstírá, že je jedním z nich.“

„Ach,“ ozval se Liam s prohnáním úsměvem. „Budu jedním z nich. Odměnní mou loajalitu a utrpení. Probudí mě a já budu silnější, než se vám ve vašich smrtelných snech vůbec může zdát. Budu žít věčně a půjdu po vás – po vás všech. Budu se sytit vaší krví a vychutnám si každou kapku. Vy alchymisté si myslíte, že taháte za nitky a všechno máte pod kontrolou. Jenom se obelháváte. Nic nemáte pod kontrolou. Jste nuly.“

„Vidíš?“ ujistil se Zeke a potřásl hlavou. „Je to smutné. A přesně tohle by se stalo, kdybychom nedělali svou práci. Z dalších lidí by se stalo to, co z něho – prodali by duše za planý příslib nesmrtelnosti.“ Udělal alchymistické znamení proti zlu, malý křížek na rameno, a já jeho gesto zopakovala. „Nelíbí se mi tady, ale někdy... někdy je to dobrá připomínka, proč musíme tajit existenci Morojů a ostatních. Proč se jimi nesmíme nechat ovlivnit.“

V duchu jsem si pomyslela, že je veliký rozdíl mezi tím, jak se k lidem chovají Morojové a jak Strigojové. Přesto jsem ale před Liamem nedokázala zformulovat žádný argument. Úplně mě vykolejil a vyděsil. Bylo snadné věřit každému slovu alchymistů. Proti tomuhle bojujeme. Tohle je noční můra, jejíž uskutečnění nesmíme dopustit.

Nevěděla jsem, co říct, ale Zeke ode mě nic nečekal.

„Tak půjdeme.“ Směrem k Liamovi ještě dodal: „A ty se radši pusť do jídla, protože další dostaneš až ráno. Je mi fuk, že už máš večeri studenou a okoralou.“

Liam přimhouřil oči. „Proč bych se měl starat o lidské jídlo, když budu už brzy pít nektar bohů? Vaše krev bude na mých rtech ještě teplá – tvoje i té hezké holky.“ Rozesmál se a ty zvuky byly mnohem děsivější než Keithovy výkřiky.

Zeke mě vedl ven z místnosti a ten zlověstný smích neutilchal. Zavřeli jsme za sebou dveře a já se zastavila v chodbě, celá ohromená. Zeke mě sledoval ustaraným pohledem.

„Omlouvám se... Nejspíš jsem ti to neměl ukazovat.“

Pomalou jsem zavrtěla hlavou. „Ne... máš pravdu. Je dobré, abychom to viděli. Abychom pochopili, co děláme. Vždycky jsem to věděla... ale něco takového jsem nečekala.“

Pokusila jsem se obrátit své myšlenky ke každodenním záležitostem a vypudit si z mysli ty hrůzy. Podívala jsem se na kelímek kávy, který jsem stále svírala v ruce. Byla nedotčená a vlažná. Ušklíbala jsem se.

„Můžu si dát ještě kafe, než půjdeme?“ Potřebovala jsem něco normálního. Něco lidského.

„Jasně.“

Zeke mě vedl zpátky do místnosti s kávovarem. Konvice, kterou jsem uvařila, byla stále ještě horká. Vylila jsem vystydlou kávu a nalila si novou. Vtom se otevřely dveře a vešel Tom Darnell. Tvářil se překvapeně, že tu někoho vidí. Prošel kolem nás, usedl na gauč a zabořil obličej do dlaní. Se Zekem jsme si vyměnili nejisté pohledy.

„Pane Darnelle,“ začala jsem. „Jste v pořádku?“

Neodpověděl hned. Obličej měl pořád schovaný a otrásal se tichými vzlyky. Už jsem chtěla odejít, když vtom zvedl hlavu

a zadíval se na mě, ačkoli působil, že mě vůbec nevidí. „Rozhodli,“ prohlásil. „Rozhodli o Keithovi.“

„Už?“ zeptala jsem se překvapeně. Se Zekem jsme strávili u Liama asi pět minut.

Tom nabručeně přikývl. „Posílají ho zpátky... na převýchovu do nápravného centra.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. „Ale já... Řekla jsem jim... Řekla jsem jim, že není ve spolku s vampýry. Že věří tomu, čemu my všichni. Jen udělal špatné rozhodnutí.“

„Já vím. Ale řekli, že to riziko nemůžeme podstoupit. I když Keith vypadá, že mu na vampýrech nezáleží – i když je o tom přesvědčený –, pořád tu zůstává fakt, že s jedním z nich uzavřel dohodu. Obávají se, že jeho ochota k takovému obchodnímu partnerství mohla zanechat následky na jeho podvědomí. Nejlepší je předejít potížím preventivně. Asi... asi mají pravdu. Je to pro něj nejlepší.“

Před očima mi vyvstal obrázek Keitha, jak buší do skla a škevrá, aby ho neposílali zpátky. „Omlouvám se, pane Darnelle.“

Tom na mě upřel rozostřený pohled. „Neomlouvej se, Sydney. Udělalas toho hodně... hodně pro Keitha. Díky tvé výpovědi ho nenechají v nápravném centru dlouho. To pro mě hodně znamená. Děkuju.“

Sevřel se mi žaludek. Kvůli mně Keith přišel o oko. Především kvůli mně ho poslali do nápravného centra. Opět se mě zmocnil ten pocit, že si zaslouží trpět, ale ne tolik.

„S tebou měli pravdu,“ dodal Tom. Pokusil se o úsměv, ale nepodařilo se mu to. „Jsi zářným příkladem. Jsi tak oddaná. Tvůj otec na tebe musí být pyšný. Netuším, jak můžeš každý den pobývat mezi těmi stvůrami a zachovat si jasnou hlavu. Ostatní alchymisté by se toho od tebe mohli hodně naučit. Chápeš, co znamená zodpovědnost a povinnost.“

Od té doby, co jsem včera opustila Palm Springs, jsem hodně přemýšlela o partě, kterou jsem tam zanechala. Samozřejmě pokud mě zrovna alchymisté nerozptylovali nějakými vězni. Jill, Adrian, Eddie i Angeline mi občas lezli na nervy, ale dobře jsem je poznala a záleží mi na nich. Přestože se kvůli nim někdy dost naběhám, ta pestrá skupinka mi chyběla už téměř od chvíle, kdy jsem opustila Kalifornii. Pociťovala jsem prázdno, když jsem s nimi nebyla.

Teď mě tyhle moje pocity mátlý. Stírám snad hranice mezi přátelstvím a povinnostmi? Když se Keith dostal do takového maléru za malé spolčení s vampýrem, oč horší je můj prohřešek? A jak moc se blížíme k tomu, abychom byli jako Liam?

V hlavě se mi ozvala Zekeova slova: *Nesmíme se jimi nechat ovlivnit.*

A nedávná Tomova slova: *Chápeš, co znamená zodpovědnost a povinnost.*

Sledoval mě s očekáváním, a tak jsem se
přinutila k úsměvu a odsunula
svoje obavy stranou. „Děku-
ju, pane,“ řekla jsem.
„Dělám, co
můžu.“